
M. Børset svarer:

KORRESPONDANSER

MAGNE BØRSET

I en kommentarartikkel i Tidsskriftet antydet jeg lattermildt at alle nordmenn vil ha legeutdanning et par tiår inn i årtusenet. Hovedpoenget i min artikkel var å raljere litt over dem som med gravalvor tror de kan forutse i stor detalj hvordan fremtiden kommer til å bli. Legeprofetien var ment som et morsomt eksempel på hvor galt dette kan gå. Formen på artikkelen var ironi og overdrivelser, og i en slik sjanger kan ikke alt som skrives tas helt på alvor. For eksempel mener jeg naturligvis ikke at enhver planlegging der det legges inn forutsetninger om fremtidig utvikling, er meningsløs. Dag Bratlid følger opp i samme ironiserte stil, men later til å ha en ekte bekymring for at en så stor andel av norsk ungdom velger å bli leger. Det var ikke mitt anliggende å starte en debatt om dette temaet, men siden jeg innser at artikkelen min kan bli tatt til inntekt for et bestemt syn, ønsker jeg å komme med noen kommentarer.

Hvor mange leger vi skal ha i Norge før vi når et metningspunkt og nye kandidater utdannes til arbeidsløshet, er et svært sammensatt spørsmål. Flere trekk ved det norske samfunnet bidrar til å skape en høy etterspørsel etter legearbeid. Spredt bosetningsmønster, relativt lav pris på legeårsverk og en sterk samfunnsøkonomisk utvikling er noen slike faktorer. Betydningen av økonomisk utvikling ser vi i Sverige, der legearbeidsløsheten nå forsvinner i takt med veksten i økonomien.

Det finnes mange uriasposter i norsk helsevesen, stillinger som ikke lar seg fylle bare ved bruk av positive virkemidler. Vi skylder Distrikts-Norge å være svært varsomme med å redusere inntaket av studenter til våre medisinske fakulteter. Først må vi være mer enn sikre på at vi produserer leger for lager. Å skape et visst legeoverskudd kan fortone seg som et kynisk virkemiddel, men det er til beste for pasientene og for dem som allerede tar sin tårn i grisgrendte strøk. Medisinske kandidater som sier nei til uriaspostene og slik berøver seg sin eneste mulighet for å få arbeide som skikkelige doktorer, vil fremdeles være attraktive for arbeidsgivere andre steder i samfunnet. En reell arbeidsløshet for leger synes lite trolig med de utsiktene vi nå har for underskudd på arbeidskraft i mange sektorer. Utdanning av leger her i landet er en historie om kontinuerlig underproduksjon. Jeg tror vi tåler en periode med høyere takt i tilgangen av leger.

Publisert: 30. september 2000. Tidsskr Nor Legeforen.

